

Lapvég

Azon gondolkodom mostanában, miért is nem szeretek élni. Ez persze nem igaz így, mert szeretek én élni, sőt, nagyon is szeretek élni, csak valahogy úgy nem szeretek élni, ahol élek, ahogy élnem kell, ahogy élni kényszerít a sorsom. Még csak nem is a sorsom persze, hanem a sorsomat irányító külső tényezők. Mondjuk elsősorban azt, hogy én bizony egy eléggé vacak kis országban élek *te is, ha nem tudnád*, amely, ha lehet, egyre vacakabbá válik mostanság. De hát ezt mindenki tudja, mindenkinek rossz a közérzete, illetve majdnem mindenkinek. Példának okáért, ha elballagok a Roosewelt tér kaszinói előtt az Iskolakultúrába dolgozni menet, hát onnan, azokból, nem feltétlenül boldogtalan pofák oldalogna elő, bár néha vesztesek is kijönnek, de nekik meg volt mit, és van mit elveszíteniük. És a közérzetük kimondottan nem rossz. Egyenesen jó.

Szóval, nem is azért nem szeretek én élni, mert vannak nálam gazdagabb emberek, sőt, sokkal gazdagabb emberek is. Hát persze, hogy vannak, nyilván vannak olyanok, akik az évi fizetésemet havonta, hetente, sőt, naponta megkeresik és el is költik, még az is lehet, hogy percenként ketyeg valahol valakinek annyi, amennyit én rendes és rendszeren elfárasztó kis oskolai robottal állítok elő, egy teljes esztendő verejtékezésével. Ketyegjen.

Mióta tudom, hogy én nem gazdag, hanem boldog akarok lenni, azóta förtelmesen megváltozott bennem minden. Minden, ami kifelé irányul. Mert nekem éppen egy olyan világban jutott eszembe boldogságom akarása, ahol nem lehet. Nekem nem. Itt már a pénz a boldogság szinonimája, vgy minimum a jólét. Márpedig én abba a kategóriába tartozom * egyik felemben közhivatalnok vagyok, tanár , amelyik csúszik, szánkázik lefelé megállíthatatlanul – ha nem is a semmibe, de – bele a trutyiba. Nincs rá szebb szó, sőt, ez a szó is szebb egy hangyányival, mint a szar.

Elszegényedünk, ellomposodunk, elszürkülünk, ellumpenprolizálódunk mi tanárok, mi is végül, mert a játék erről szól, és arról, hogy egyre megalázottabb helyzetben kell tanítanunk a gazdag hájfejek és életrevaló csirkefogók, gengszeterek és gátlástalan senkik, hazardőrök és megtollasodó politikusok, ilyen-olyan tanácsadók, adócsalók, pártbuzeránsok elkényeztetett, autón furikázó, kitömött zsebű, magabiztos és pimasz kölykeket.

És még minderre jött a mélypont, a mélypont ünnepe *nem a nemzet nagy ünnepére gondolok , a kormány bátor és büszke – én csak cinikusnak és elbizakodottnak érzem – bejelentése az újabb gazdasági megszorításokról. Ésebből azt éreztem ki, itt lassú, s tanán nem is annyira lassú, de megfontolt pusztulásra ítétek mindenkit, aki nem úr, és aki nem bitang. De spongya rá Március van, fel a sz.vekkal barátaim.. Ma, a régiekre kísértetiesen emlékeztető ünnepségeken kétszer is elbömbölték a rútol megzenésített. Nemzeti dalt. Körülbelül még ennyi, ami a nemzeti öntudatunkból megmaradt. Rágógumiba ojtott Petőfi, műanyagkard, papírcsákó, blöff. Mire föl a hőzöngés .. Ott tülekedett ezrével a nép, az istenadta né...

Gyermekkorom óta idén először nem tűztem fel a kokárdámat. Én nem vagyok magyar?

ZALÁN TIBOR